

בת 62 ויש לך פנסיה ותיקה?

הגעת לגיל 62 ויש לך קרן פנסיה ותיקה כדאי שתקראי את הכתבה הזו עד הסוף כדי שתביני איך את יכולה להרוויח בין 100-350 אלף שקלים (לפחות) בעזרת תכנון פרישה אסטרטגי | פיטר הוד

למחוק את דימוי הסייעוד

דור פלנבאום

הדימויים וההקשרים השליים קובעים מציאות. הם משפיעים באופן מודע ולא מודע על כולנו - על אנשי מקצוע שלא רוצים לעבוד בתחום ה"סייעוד", על בני משפחה שלא רוצים לתמוך בן משפחה "סייעודי" ועל אנשים המתקשים בחלק מהפעילויות היומיומיות ולא רוצים שיקראו להם "סייעודיים". לתחושתם, וגם בפועל, הם עצמאיים עם צורך בעזרה.

לכן, נדרש שינוי תפיסה מחשבתית והגדרת תי בכל הרמות, בקרב מקבלי החלטות, בביטוח הלאומי, במשרדי הממשלה, בקרב הציבור הרחב. יש לעבור לשיח שווה ומכבד שיעסוק במי ש"יכול לעשות פעולה מסוימת", לעומת "מי שאינו יכול", ולא משנה מה הסיבה.

מדינת ישראל נתפסה עם הקמתה כמדינת רווחה, וכמי שסועדת ומתקצבת את אוכלוסייתה המבוגרת או הנזקקת. חוקקנו חוק סיעוד שהוא

מהמתקדמים בעולם, המופעל על ידי המוסד לביטוח לאומי, משרד הרווחה וחברות שמספקות את השירות. החוק נועד לאפשר לאוכלוסיית בני הגיל השלישי לקחת חלק פעיל בחיי הקהילה וליהנות מאיכות חיים לאורך זמן. הקמנו מוסדות כמו הביטוח הלאומי, עודדנו קצבאות אמתיות, למי שזוקק להן באמת.

אבל ישראל שינתה פניה: כיום חיים כאן כ-900,000 מבוגרים (מעל גיל 65), תוחלת החיים שלנו היא 80 לגברים ו-84 לנשים, כ-162,000 נזקקים לסיוע באמצעות גמלת הסייעוד. רבים מאוד, רבים מדי, נפגעים בתאונות ובמלחמות ונעשים נכים פיזית, גם מספרם של אלה הפגועים נפשית עולה מדי שנה. האם כולם "סייעודיים" שיש לרחם עליהם ובכך להסתפק? האם נכון מורטית לתייג אותם כשונים ואחרים?

אם אנחנו חפצים לחזור לערכי היסוד הנכונים ולחזון של מייסדי מדינת ישראל כחברה מתקדמת, מן הראוי שנבחן שוב את המקומות בהם אנחנו משתמשים ומתכוונים למילה "סייעודי". כך למשל, את "חוק הסייעוד" ו"גמלת הסייעוד" ראוי להחליף ב"גמלה לסיוע לבני הגיל השלישי". אם נתחיל לחשוב אחרת - נור כל לתפקד טוב יותר ולאפשר גם לדורות הבאים את ההזדמנות לחיות בכבוד.

הכותב הוא מנכ"ל "דנאל סיעוד"

הגיע הזמן לשקול מחדש את השימוש במי "לה" "סייעוד" בהקשר החברתי בישראל. לא משום שסיימנו את תפקידנו כחברת מופת בתחום הרווחה, לא כי בבת אחת נעלמו מאות אלפי קשישים ונפגעים ותשושים הזקוקים לחמלה ולסיוע, לא בשל הרצון לחסוך בכספי הציבור; נהפוך הוא: יש להגביר את המאמצים לעזור בכל דרך להבטחת קיום בכבוד לאזרחי המדינה, בעיקר בגילים המבוגרים, להקצות יותר משאבים ותקציבים, לעודד הזדהות חברתית ואישית, לסייע בכל דרכי הטיפול האפשריות. אבל במקביל צריך "להחליף דיסקט" ביחס המילולי והעקרוני של כולנו כלפי אותם אזרחים, ובעצם כלפי עצמנו.

כצעירים אנחנו חיים באשליית הקיום האינסופי. אנחנו חיים ורוצים לחיות ולהמשיך לחיות עד אין קץ. אנחנו מבינים שיש סיום לחיים (הורינו והוריהם הרי הולכים לעולמם) אבל הרצון הטוב

בעי ההישרדות שלנו גורם לנו לדחות את הקץ, לא לחשוב עליו, לרוב אפילו להתעלם ממנו. רובנו שואפים להרחיק ממחשבותינו את מי שמגיע אל סיום חייו, בעיקר את החולים והמבוגרים, שגופם נפשם בוגדים בהם.

במהלך חיינו אנחנו גם מחפשים את הדרך הטובה ביותר שתינת לנו להרגיש טוב עם עצמנו. אם

בעבר המילה "סייעודי" נתפסה כמשקפת חמלה ורחמים ורצון הומני לסייע, כיום המילה "סייעודי" מעלה מיד קונוטציות של "חלש", "מסכן", "לא שולט על הסוגרים", "לא מתפקד", "זקוק להשגחה צמודה, נצרך רווחה ומי שדורש שיטפלו בו". על דרך השלילה - "הסייעודי" מגדיר אותנו כחזקים, בריאים, עצמאיים ומסוגלים. "הסייעודי" לא מסוגל - אנחנו כן. ברובד העומק זו טפיחה עצמית על השכם, שמהווה כסות להרחקת המבוגרים והזקוקים, לה"תעלמות, לניכור ביורוקרטי ומס שפתיים.

במקום לקבע תפיסות של מסכנות, פחד, ניכור ודחייה, צריך להסתכל למציאות בעיניים. ההבדל בין "מי שיכול" לבין "מי שלא יכול" - לאכול, ללכת, להתבטא, לראות, להתלבש, להתקלח - הוא אך ורק ברמות התפקוד הפיזי, הקוגניטיבי, הרגשי או השכלי. "יכול" ו"לא יכול" הוא אינו חד-ערכי, הוא נמצא על רצף - לא יכול קצת, זקוק לעזרה בחלק מהזמן, הוא בעצם עצמאי שזקוק לסיוע בחלק מהיום. אדם כזה ממש לא נופל על הדימוי שהוזכר לעיל.

דור פלנבאום

העצה שלי, בקשי עכשיו לקבל קצבה! מגיע לך כבר היום לקבל משכורת מהמעסיק, קצבה מקרן הפנסיה והמשך הפקדה לחיסכון פנסיוני. כן... מגיע לך היום גם, גם וגם. כבר עכשיו כדאי לך לשקול ברצינות לבקש לקבל קצבה חודשית מקרן הפנסיה שלך, שימי לב: מדובר רק בקבלת קצבה מקרן הפנסיה ללא שום שינוי מבחינת מקום העבודה שלך. מבחינת המעסיק אין זה משנה לאן להפקיד לך את החיסכון, כל עוד את עובדת, השאלה היא האם את רוצה לקבל את מה שמגיע לך?

לדוגמה: אם המשכורת הקובעת שלך היא 10,000 שקלים וקצבת הפנסיה הצפויה שלך היא 7,000 שקלים, את יכולה לבחור בין שתי האופציות: קצבה פטורה בסך של כ-4,000 שקלים לחודש או לחילופין סך של כ-739,000 שקלים פטור על מענק פרישה/היוון. בשני המקרים את מרוויחה בגדול!

אופציה א' קבלת קצבה פטורה ממס מגיל 62 ועד גיל 67 (ניצול פטור על הקצבה בלבד)

באופציה זו כדאי לבחור במידה ואת יודעת שאין לך מענקי פרישה וקופות גמל לקצבה ואת רוצה לנצל את הפטור על הקצבה בצורה המיטבית. במקרה זה את יכולה להגיע להכנסה חודשית נטו, הכוללת את המשכורת מהמעסיק ואת הקצבה מקרן פנסיה, בסך של 15,794 שקלים. זאת אומרת תוספת משמעותית להכנסה שלך ואם נחשב את סך ההכנסה עד גיל 67 מדובר בה-

כנסה מצטברת בגובה 385,000 שקלים שתקבלי אם תבצעי את המהלך כבר היום. **אופציה ב' לשלם מס על הקצבה ולקבל מענק פרישה פטור בגיל 67 (ניצול פטור על מענקי פרישה ו/או היוון קצבה)**

באופציה זו כדאי לבחור במידה ויש לך קופות גמל לקצבה נוספות ו/או את צפויה לקבל מענקי פרישה חייבים במס. במקרה כזה ההכנסה נטו שלך תהיה "רק" 14,680 שקלים לחודש עד גיל 67 כאשר בגיל זה תוכלי לנצל את הפטור שלא נוצל (נכון ל-2017 שווה ל-737,352 שקלים) על המענקים החייבים. מה קורה במידה ולא ניצלת את מלוא הפטור? תקבלי את הפטור שלא נוצל על הקצבה, כך שבכל מקרה תקבלי את כל מה שמגיע לך. באופציה זו הרווח שלך מבחינת תשלומי קצבה שתקבלי הוא 318,300 שקלים עד גיל 67.

לסיכום, המהלך הכלכלי האסטרטגי הכי טוב מבחינתך במקרה זה הוא להתחיל לקבל פנסיה כבר מגיל 62 ולהתחיל ליהנות מהחיים. בבואך לקבל החלטה בנוגע לעתיד הפנסיוני שלך חשוב שתבצעי תכנון פרישה מסודר ומקיף על מנת שתוכלי לנצל באופן מיטבי את הזכויות המגיעות לך.

פיטר הוד, MBA CFP®. בעלים של קבוצת הוד וחבר הנהלה באיגוד מתכננים פיננסיים UFPFI. טל' 03-6328880 | www.hod-group.co.il | Peter@hod-group.comil החזרונות 11 רמת השרון